

Μιά του Παράσχου ἐπιστολή
στὸν ἀδελφὸν του ὄλη χολή.

Λοιπὸν ἐπαύθης ὡς καὶ σύ, ἀπέλυσαν καὶ σένα,
καθὼς ἀπέλυσαν κί' ἐμέ, ὡς ἔπαυσαν κί' ἐμένα;
καὶ διὰ συνάμα ἀδελφούς καὶ ποιητὰς συγχρόνως,
οἱ ἄθλιοι κατέρριψαν εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπόνως!
Ἄν μόνον ἔπαυον ἐμὲ καλῶς, ἀλλὰ ποτέ μου
δὲν ἤλπίζον ὅτι καὶ σὲ θὰ παύσουν, ἀδελφέ μου!...

Οὕτω λοιπὸν ὁ πόλεμος τοῦ φοβεροῦ δημίου
οὐδὲ τῶν ἐθνικῶν ψαλτῶν δὲν φείδεται ἀκόμα!...
διότι δὲν ἐτάχθημεν ὑπὲρ τοῦ ὑπουργείου,
διότι δὲν ἀνήκομεν κί' ἡμεῖς στὸ νέον κόμμα,
διότι δὲν ἐψάλαμεν ᾠδὰς στὸν Δεληγιάννη,
θὰ μείνης σὺ ἀργὸς αὐτοῦ, κί' ἐγὼ στὸ Ταῦγάρι;

Ὡ ἀδελφέ μου, λησμονῶ τὸ νέον σύνθημά των,
ἐπαντὸς μὴ φίλου ἀπηνῶς ἢ κεφαλὴ θὰ πέσῃ...
Ἔδει νὰ ἔχωμεν κί' ἡμεῖς τὴν τύχην τῶν θυμάτων,
καὶ δὲν γλυτόνει πιθανῶς κί' ἐκεῖνος μὲ τὸ φέσι!
Ἕλλην κί' ἐκεῖνος ὡς καὶ σὺ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα,
τὸ ἐθνικὸν του ἔνδυμα, τὸ φλογερὸν του ὄμμα!

Κί' ὁ φίλος μας Καλλιφρονᾶς, ὁ γέρον Ἀθηναῖος,
αὐτὸς ὁ τόσον ὑγιής, ὁ πῶποτε μὴ πάσχων,
ὁ τόσον ἐσχατόγηρος, ἀλλὰ καὶ τόσον νέος,
πῶς; δὲν ἠσχύνθη, ἀδελφέ, νὰ παύσῃ τὸν Παράσχον,
ὄν μετ' αὐτοῦ, Γεώργιε, ἀπαύστως ἀδελφώνει
ἢ φουστανέλα ἢ λευκὴ κί' ἢ πουκαμίσα μόνη;

Καὶ ὅταν εἰς τὰς χεῖρας του ἐκράτει τὴν γραφίδα
κί' ἐζήτηε τὴν ὑπογραφήν ὅτιν παῦσίν σου νὰ θέσῃ,
πῶς εἰς τὴν φουστανέλαν του δὲν ἔκαμε κηλίδα,
καὶ πῶς δὲν ἀπεσκίρτησε τὸ ἐθνικὸν του φέσι;
Πλὴν πῶς πρὸ πάντων σ' ἐρωτῶ νὰ μὴ γενῆ ἀκόμη
ἐκ τόσου πένθους μελανὴ ἢ πάλευκός του κόμη;

Ἄ! ὅταν εἶδον ἀδελφέ, τὴν παῦσίν σου ἐκείνην,
ἀγρία μὲ κατέλαβεν ἐξαίφνης μηνιγγίτις,
κί' ἔξω φρενῶν ἀνέκραξα μ' ἀδελφικὴν ὀδύνην:
«μὰ πῶς; καὶ ὁ Καλλιφρονᾶς ἐγένετο μεσίτης;»
Τὸν ἐφαντάσθη δ' ἔξαφνα μὲ ὑψηλὸν καπέλο
κί' ἐγέλασα, ὁμολογῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω!

Καὶ τώρα, περιπόθητε Γεώργιε, εὐτύχει...
ἄς ζῶμεν μὲ τὸ παρελθόν, ἄς βλέπωμεν τὸ μέλλον,
μόνη παρηγορία μας ἄς μείνωσιν οἱ στίχοι
καὶ ἄς περνῶμεν τὴν ζωὴν ἐν μέσῳ ἀνδρεικέλων!
Ταῦτα καὶ σὲ ἀσπάζομαι ἀπὸ τὸ Ταῦγάρι,
καὶ ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη!

Παράκλησις ἐμή,
δικαία καὶ θερμή.

Κί' ἐγὼ ὁ κύριος Ῥωμηὸς αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι
ἐσκέφθησαν ὅταν ὁμογενὴς ὅτιν ἐξοχὴ νὰ μείνω,
καὶ ὅτις Καστέλλας τῆς γνωστῆς ἐκάθισα τὰ μέρη,
εἰς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο.

Ἐκεῖ κί' ἐγὼ ὁ ταπεινὸς τῶν Ἀθηνῶν πολίτης
θαυμάζω τὴν ἀτέρμονα καὶ ζωογόνον φύσιν,
διάγω ὡς ἀπρόσιτος παράφρων ἐρημίτης,
καὶ σκέπτομαι διὰ πολλὰ καὶ τὴν παρούσαν κρίσιν.

Ἀλλὰ κοντὰ ὅτι σπῆτι μου ὡς ἐρεβῶδες μνήμα
ἀρχαῖον ξηροπήγαδον τὸ αἷμα μου παγώνει,
καὶ διατρέχω κίνδυνον εἰς ἕκαστόν μου βῆμα
ζῶν εἰς ἐκεῖνο νὰ ταφῶ καθὼς ἢ Ἀντιγόνη.

Κί' οὔτε κανένα βρῖσκειται παρήγορον φανάρι
διὰ μιᾶς ἀκίτινος του νὰ μὲ καθοδηγήσῃ,
καὶ τοῦ Προφήτου ἔνδακρυς παρακαλῶ τὴ χάρι
νὰ λάβῃ οἶκτον δι' ἐμέ καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃ.

Δι' ὅλα αὐτὰ περιδεῆς τὰς χεῖρας ἀνατείνων
στὸν Δήμαρχον τοῦ Πειραιῶς παρακαλῶ νὰ δώσῃ
ἀκρόασιν καὶ εἰς ἐμέ, κί' ἐκ προφαιῶν κινδύνων
τοῦ ἐρημίτου ποιητοῦ τὴν ὑπαρξίν νὰ σώσῃ.

Ναί, Δήμαρχε!.. συνδράμετε ὀλίγον καὶ τὰς Μούσας
ὡς ἄνθρωπος καλλαισθητός, ὡς Δήμαρχος ἱκπότης,
καὶ σὰς ὑπόσχομαι κί' ἐγὼ εἰς ἐκλογὰς μελλούσας
νὰ ἐγγραφῶ πρὸς χάριν σας τοῦ Πειραιῶς δημότης.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐστὸ Κουρεῖον «Ἄ ψ ε Σ β ὕ σ ε» ὁ Πανάγος Μελισσιώτης
γραμματόσημα παρέχει καὶ χαρτὶ τῆς πόστας πρώτης·
ἔχει βούλαις, βουλοκέρια καὶ φακέλους, κί' ἐν τῷ ἅμα
εἰμπορεῖς κί' ἐπὶ συστάσει ὅπου θεὸς νὰ στείλῃς γράμμα.

Ὅπισθεν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐδῶ Καθολικῶν
θὰ εὐρῆτε ἀποθήκην οἴνων μαύρων καὶ λευκῶν,
γευστικῶν, πολὺ εὐόσμων, παλαιῶν, εὐθηνοτάτων,
καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀρρώστους ἀληθῶς χρησιμωτάτων.
Ὅστις ἀπαξ ἀγοράσῃ παρευθὺς τοὺς ἐκτιμᾷ...
εἰς τὸ Νέκταρ, ἀποθήκη Ἰωάννου Ζωσιμά.
Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν καὶ ξύδι γνησιώτατον πωλεῖται,
κί' ὄροι εἰσθε θυμωμένοι ἀπ' αὐτὸ προμηθευθῆτε.

Ὅποιοι θεριακλῆς γυρεύει καπνὸ πρώτης γιὰ ραχάτι,
θαῦρη ὅτι Καπνοπωλεῖον Περικλέους Μενιδιάτη,
κάτω τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ γνωστοῦ τῆς Μασσαλίας
κί' εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου... ταῦτα χάριν ἀκριβείας.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῖς δε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενέ τῶν «Ἐδ Φρονοόντων» — νόκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδεῖρα.